USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatelky: **D. T. Q.**, zastoupené Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, za účasti: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno, o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2010, č. j. 36 A 31/2010 – 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatelka se žalobou, podanou dne 29. 12. 2009 u Krajského soudu v Brně, domáhala uložení povinnosti tehdy příslušnému správnímu orgánu, tj. Policii České republiky, Oblastnímu ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno (dále též „žalovaný správní orgán“), vydat rozhodnutí o žádosti stěžovatelky o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, podané u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji a vedené pod č. j. CPBR-17069/CI-2009-064061, do tří dnů od právní moci rozsudku a nahradit stěžovatelce náklady řízení.

Podáním ze dne 5. 2. 2010, doručeným krajskému soudu dne 11. 2. 2010, vzala stěžovatelka žalobu zpět s tím, že žalovaný správní orgán vydal dne 3.2. 2010 rozhodnutí, jehož se stěžovatelka žalobou domáhala. Učinil tak formou vylepení štítku s povolením dlouhodobého pobytu do cestovního dokladu stěžovatelky. Současně stěžovatelka navrhla, aby krajský soud uložil žalovanému správnímu orgánu povinnost nahradit stěžovatelce náklady řízení, neboť žaloba byla podána důvodně.

Krajský soud usnesením ze dne 31. 8. 2010, č. j. 36 A 31/2010 – 27, zastavil řízení (výrok I.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok

II.). Navazujícím usnesením ze dne 30. 9. 2010, č. j. 36 A 31/2010 - 29, pak krajský soud rozhodl o tom, že bude stěžovatelce vrácen zaplacený soudní poplatek.

Ve vztahu k výroku o zastavení řízení usnesení ze dne 31. 8. 2010, č.j. 36 A 31/2010 – 27, krajský soud uvedl, že nepochyboval o projevu vůle stěžovatelky, jímž byla žaloba vzata zpět, a byl tímto úkonem vázán.

Ve výroku o nákladech řízení krajský soud ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. shledal důvody hodné zvláštního zřetele pro to, aby stěžovatelce nepřiznal náhradu nákladů řízení, jež by jí dle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. jinak náležela. Odvolal se přitom na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 - 62, www.nssoud.cz a Ústavním soudem v nálezech ze dne 8. 11. 2007, sp. zn. II. ÚS 439/06, a ze dne 6. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 828/06. Krajský soud zjistil, že žádost stěžovatelky byla postoupena žalovanému správnímu orgánu dne 9. 9. 2009, přičemž do podání žaloby dne 29. 12. 2009 muselo být stěžovatelce zřejmé, že žalovaný správní orgán nebyl nečinný, což vyplývá z úkonů, které do podání žaloby žalovaný správní orgán učinil. Stěžovatelka přesto podala soudu žalobu na nečinnost a navíc dne 7. 1. 2010 požádala o přerušení řízení na dobu 14 dnů, aby dne 12. 1. 2010 učinila podnět k pokračování v řízení. Z časového sledu úkonů krajskému soudu vyplynulo, že žaloba byla podána účelově a stěžovatelce muselo být zřejmé, že žalovaný správní orgán i vzhledem k činěným procesním úkonům o žádosti stěžovatelky rozhodne. Prováděl-li žalovaný správní orgán úkony za účelem vydání rozhodnutí, krajský soud nepovažoval za možné hovořit o nečinnosti jako takové a shledal důvody k aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s.

K námitce stěžovatelky, že soud ve věci rozhodl již dne 16. 2. 2010, krajský soud doplnil, že se jednalo pouze o koncept usnesení, připravený vyšší soudní úřednicí a zařazený na čísle listu 15 spisu. Usnesení mohlo nabýt účinnosti až rozhodnutím senátu, které by bylo zaznamenané v protokolu o hlasování. Ten však neexistuje. Usnesení pak neobsahuje ani podpis předsedy senátu. Nelze dovodit, že by usnesení bylo dne 16.2. 2010 účinně vydáno.

Stěžovatelka brojí proti usnesení krajského soudu ze dne 31. 8. 2010, č. j. 36 A 31/2010 - 27, kasační stížností, přičemž poukazuje na důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení.

Stěžovatelka popsala, proč považovala žalobu za důvodnou. Žalovaný správní orgán byl povinen rozhodnout o žádosti do 29. 9. 2009, tedy do 60 dnů ode dne podání žádosti zastupitelskému úřadu. Stěžovatelka se obrátila na nadřízený správní orgán se žádostí o opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Vzhledem k tomu, že ani ten neučinil žádné kroky ve smyslu § 80 odst. 4 správního řádu, podal stěžovatelka dne 29.12. 2009 žalobu na ochranu proti nečinnosti.

Dále stěžovatelka uvedla, že po zpětvzetí žaloby podáním ze dne 5. 2. 2010 nahlédla v březnu 2010 do spisového materiálu. Z něj zjistila, že dne 16. 2. 2010 se konalo neveřejné zasedání senátu a bylo rozhodnuto o zastavení řízení o žalobě a o povinnosti žalovaného správního orgánu nahradit stěžovatelce k rukám jejího právního zástupce na náhradě

nákladů řízení částku 8 640 Kč do tří dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Tato skutečnost plyne dle stěžovatelky z listiny založené ve spisu, jež je označena jako „usnesení“ a opatřena otiskem razítka se slovem „originál“, který je přeškrtnutý a vedle otisku razítka je ručně napsáno „koncept“. Stěžovatelce nebylo zřejmé, proč soud vydal dvojí usnesení s odlišnými závěry co do důvodnosti podané žaloby. Stěžovatelka se po zjištění, že krajský soud vydal usnesení, které změnil na údajný koncept, obrátila na tento soud. Žádala, aby soud zajistil stěžovatelce její práva vyplývající z článku 38 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), pokud by měl v úmyslu jakkoliv zohlednit vyjádření žalovaného správního orgánu. Stěžovatelka tvrdila, že žalovaný správní orgán podal vyjádření dne 26.8. 2010 a krajský soud z něj vyšel, aniž by dal jeho přijetí stěžovatelce najevo a aniž by jí umožnil seznámit se s ním a vyjádřit se k němu. Takový postup představuje porušení článku 38 odst. 2 Listiny a § 36 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud nebyl za této situace oprávněn rozhodnout o zastavení řízení a výrok I. napadeného usnesení je nezákonný.

Stěžovatelka rovněž obhajovala důvodnost žaloby a brojila proti závěru krajského soudu o účelovosti jejího podání.

Konečně stěžovatelka připomněla, že nešlo o ojedinělý případ. Krajský soud ve dvaceti šesti z celkem padesáti tří skutkově shodných případů přiznal při zastavení řízení žalobcům právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 27. 12. 2010 odkázal na své vyjádření k žalobě ze dne 25. 8. 2010.

Nejvyšší správní soud se před jejím věcným posouzením zabýval přípustností kasační stížnosti.

Stěžovatelka tvrdila, že napadla usnesení krajského soudu v celém jeho rozsahu.

Nejvyšší správní soud však neshledal námitky, formálně brojící proti výroku o zastavení řízení, přípustnými. Výrok o zastavení řízení vycházel ze zcela jednoznačného zpětvzetí žaloby stěžovatelkou. Nejvyšší správní soud neměl nejmenších pochyb o tom, že stěžovatelka prostřednictvím kasační stížnosti fakticky neusiluje o změnu tohoto výroku, resp. dosažení jiného výroku. Stěžovatelka totiž zpětvzetím žaloby nemohla zamýšlet nic jiného než dosáhnout právě výroku o zastavení řízení. Za situace, kdy skutečným úmyslem stěžovatelky není a z povahy věci ani nemůže být jiný výrok, jímž by krajský soud právně konformně reagoval na zpětvzetí žaloby, brojí námitky proti výroku o zastavení řízení fakticky jen proti důvodům tohoto rozhodnutí, resp. s ním souvisejícímu procesnímu postupu krajského soudu. Takové stížní námitky jsou však podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost v této části odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.

Při posuzování přípustnosti kasační stížnosti ve zbývající části Nejvyšší správní soud přihlédl i k závěrům obsaženým v usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, publikovaném pod č. 2116/2010 Sb. NSS. V něm se rozšířený senát zabýval aplikací § 104 odst. 2 s. ř. s. na případy, kdy je kasační stížností napaden mimo

výroku o nákladech řízení rovněž výrok ve věci samé. Rozlišil přitom situace, kdy kasační stížnost napadá pouze výrok o nákladech řízení, od případů, kdy napadá i jiné výroky. V prvním případě je podle rozšířeného senátu třeba kasační stížnost pro nepřípustnost odmítnout, byť by bylo rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení věcně nesprávné, ve druhém případě je kasační stížnost přípustná. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ovšem doplnil, že přijatý výklad vylučuje z přezkumu nejen kasační stížnosti směřující toliko proti výroku o nákladech řízení, ale i ty, které obsahují námitky proti výroku o věci samé, ale ty jsou z hlediska ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné. Podle názoru rozšířeného senátu zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale hodlal jej umožnit tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé.

Nepřípustnost stížních námitek směřujících do výroku o zastavení řízení pak v souladu se závěry vyslovenými v usnesení rozšířeného senátu vylučuje, aby se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami brojícími proti výroku o nákladech řízení. I v této části proto bylo třeba kasační stížnost odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. a § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

S ohledem na zánik žalovaného správního orgánu k 1. 1. 2011 [viz § 161 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném v době rozhodování Nejvyššího správního soudu] zdejší soud pokračoval v řízení o kasační stížnosti s Ministerstvem vnitra, na které odpovídající pravomoc původně žalovaného správního orgánu rozhodovat o žádostech o povoleních k dlouhodobému pobytu přešla (§ 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v nyní účinném znění).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu